

«Ἐξαδέλφην; ὄχι δὲν ἔχω εξαδέλφην. Ὅχι, δὲν θὰ μ'εὔρητε ὑποπίπτοντα εἰς τοιοῦτον λάθος. Δὲν ἔχω οὔτε εξαδέλφους οὔτε εξαδέλφας».

«Εἶμαι Θεῖός σου, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ναί, καί τοι τὸ ἐλησμονήσατε σήμερον τὸ πρῶτον».

«Ἄν εἶχον κόρην θὰ ἦτο εξαδέλφη σου, ἀλλ' εξαδέλφην δὲν ἔχεις, ἄρα δὲν ἔχω κόρην».

«Ὅρθῶς λέγετε.... Ἔλαβον τὸ εὐτύχημα νὰ τὴν ἀπαντήσω τὸ παρελθὸν θέρος μετὰ τῆς Μητρὸς της εἰς τὰ λουτρά τῆς Ἐμμησ. Τὴν ἀγαπῶ, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι δὲν τῆ εἶμαι ἀδιάφορος, καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά της».

«Τίνος τὴν χεῖρα;»

«Τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας».

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Τῷ πολυφιλήτῳ φίλῳ

ΔΗΜΗΤΡΙΩ Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΩ

(Διευθυντῆ καὶ ἐκδότη τῷ Ἀπόλλωνος)

Τὴν ὄρασίην σου συμφορὰ
ἂν ἐπληξε καιρίως,
Ἄλλ' ἢ καρδίᾳ καθαρὰ
κι' ὁ νοῦς σου εἶνε θεῖος.

Καὶ τώρα εἶσαι φαιρός,
αὐτόχρημα Ἀπόλλων.
Ἡ λύρα σου δὲ ὁ ἄγρὸς
διερμηνεὺς τῶν στόνων...

Τῶν ἀδελφῶν σου εἶσ' ἐλπὶς,
παρήγορος γοιῶν
Φιλότης ἀξιοπρεπεῖς
ὑπογραμμὸς τῶν ρέων.

Ἀρδρίζου ὄθεν κι' εὐδοῦ
εἰς τὸν θεὸν ἐλπίζων
Καὶ γὰρ τὸ πᾶν ἐκ τοῦ θεοῦ,
ἦρος δ' ὁ μὴ γογγύζων.

Ἐν Βραΐλα τῇ 1 Μαΐου 1885

Γ. Δ. Χ.

Εἰς τὸ Λεῦκωμα τῆς Φαννῆς μου

(Ἀὐτοσχέδιον)

Ποιός, εἶπε, ὁ πατέρας σου, πῶς πέθανε, Φαννή μου;
Μέσ' στή ψυχῇ μου ἐκεῖνος ζῆ καὶ μέσα στή στοργή μου...
Μὲ τὴν καρδίᾳ μου σοῦ λαλεῖ, τὸν ἴσχω μου σὲ σκέπει,
Μὲ τὸ δεξιὸν μου σὲ εὐλογεῖ, τὰ μάτια μου σὲ βλέπει!

Ποιὸς εἶπε, τὸν πατέρα σου, πῶς τὸν σκεπάζει χῶμα;
Μήπως δὲν ζῆ, σὰν σὲ φιλεῖ τὸ ἐδικό μου στόμα;
Μήπως δὲν ζῆ σὲ βλέμμα μου γλυκὰ σὰν σὲ κνετάζω
Καὶ δὲν στενάζει ὁ τάφος του γιὰ σένα σὰν στενάζω;

Ζῆ ὁ πατέρας σου, ναί, ζῆ. καὶ τότε θὰ πεῖ
Ὅταν τὸ κρῦ φέρετρο τὴν ὄψι σου χλωμαί
Τότε μονάχα, ὄρραθ' θὰ λέγῃσαι, Φαννή μου
Μὰ οὔτε τότε, ἐπειδὴ θὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ μου
(1881)

Η ΣΙΩΠΗ ΜΟΥ

Μὴν ἔχῃς τὸ παράπονο αὐτὸ στὸ πρόσωπο
Ἀλάλητος ποῦ σὲ θωρῶ, σὰν κάθημαι σὶ
ὦ, ἄφικε, ἀγάπη μου, σὰν εἶμαι στὸ πλ
Τὰ μάτια μου νὰ πλέουνε στὰ ἄμμορρα
Σὲ μόνα τὰρια σιωπῶ μυστήρια, σὲ μόνα
Καὶ στέκω ἄφωνος ἐμπρὸς σὲ ἱερὴ εἰκόνα

Θυμᾶσαι, σὰν προσμέναμε τ' ἀγαπημένο
Π' δόλολαμπρο ἀπ' τὸ βουνὸ ἐχάραξε τὸ
Καὶ ἔσχιζε τοῦ οὐρανοῦ τὰσημαμένα μέ
Καὶ τῆς καρδιᾶς μας ἔφώτιζε τὰνήσοχο
Θυμᾶσαι;... δὲν μιλούσαμε ἔσμιγαμε
Μὰ ἔτρεμα μήπως καμμιὰ καρδιὰ γερῆ

Θυμᾶσαι σὰν γυμνῶναμε λουλούδια εὐλο
Γιὰ κείνη ποῦ ματεῦσαμε, τὴ μυστικὴ ἀ
Πόσαις φοραῖς τὰ φύλλα τους ποῦπέφταν
Τὸ μυστικὸ μας πρόδωκαν, ποῦ θάφτιμε
Καὶ ντροπαλοὶ καρφῶναμε στὴ γῆ τὰ μά
Μὰ τότε τί ἔλεγε ἢ φτωχὴ καρδιὰ σου κα

Θυμᾶσαι τὴ χρυσῇ βραδειᾷ, τὴν ὄμμορρα
Ὅπου σεμνὰ ἀλλάξαμε οἱ δύο μας μυρσί
Ἄχ, ἔνα δὲν ἀλλάξαμε καὶ τότε λόγο, ἔν
Μὰ τὴ ἔμπορεῖ νὰ μετρηθῆ στὴ σιωπῇ ἐκε
Θυμᾶσαι;... ἔ,τι καὶ νὰ πῶ δὲν φτάνει
Εἶνε τὰ λόγια ἀδύνατα καὶ μέγα τὸ αἶσθ

(1882)

Γ. Α

ΣΤΙΓΜΑΙ

Τὸ ἄρθος ἔχει ἄρωμα, ἢ ρὺξ ἔχει σελήνη
Τὸ ἔαρ ἔχει τ' ἄρθου καὶ ὁ χειμῶν γα
Τὸ πᾶρ ἔχει τῶρατον του! ἔγω δ' ἐλῆμων
Ἐχῶ τὸ σκότος ἔαρ μου καὶ σύττροφον τί
Ἐν Πειραιεῖ.....

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ Ἀπριλίου.

Σελ. 370, στιχ. 19 ἀνάγνωθι Χοιρίλος ἀντὶ Χαρίλο
11 ἀνάγνωθι ἢ πρέπει ἀντὶ ἢ πρέπει. καὶ στιχ.
ποιῆται ἀντὶ ποιεῖται. καὶ ἐν τῇ ὑποσημειώσει
στιχ. 6. ἠκριβώθησαν ὡς ποιήσεις ἀντὶ ἠκριβώθησαν
7 καταλεγόμενος ἀντὶ καταπλεγόμενος. Σελ. 379. σ
νάγνωθι, ὄχνου ἀντὶ οἴνου, ἐν τῇ αὐτῇ σελ. στήλ. 6'
ἐπεσκεψάμην ἀντὶ ἐπισκέψωμαι, καὶ στιχ. 35 ἀνάγ
θαλασσινή. Σελ. 380. στιχ. 46 ἀνάγνωθι ἐκχώση ἀν
381, στιχ. 29. ἀνάγνωθι ὄδονηρὸν στεναγμὸν ἐπὶ τῇ
πονηρὸν στεναγμὸν ἐπὶ τῇ καταπίεσει.